

WYROK SĄDU (piąta izba)

z dnia 9 września 2010 r.*

W sprawie T-119/06

Usha Martin Ltd, z siedzibą w Kalkucie (Indie), reprezentowana przez adwokata K. Adamantopoulosa, J. Brantona, solicitor, adwokatów V. Akritidisa oraz Y. Melina,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez J.P. Hiksa oraz B. Driessena, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez adwokata G. Berrischa,

oraz

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez P. Stancanellego oraz T. Scharfa, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: angielski.

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji Komisji 2006/38/WE z dnia 22 grudnia 2005 r. zmieniającej decyzję 1999/572/WE przyjmującą zobowiązania złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu lin i kabli z drutu stalowego, pochodzących między innymi z Indii (Dz.U. 2006, L 22, s. 54), a także, po drugie, rozporządzenia Rady (WE) nr 121/2006 z dnia 23 stycznia 2006 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1858/2005 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz stalowych lin i kabli, pochodzących między innymi z Indii (Dz.U. L 22, s. 1),

SĄD (piąta izba),

w składzie: M. Vilaras, prezes, M. Prek i V.M. Ciucă (sprawozdawca), sędziowie,
sekretarz: K. Pocheć, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 25 marca 2010 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

- ¹ Podstawową regulację antydumpingową stanowi rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1), ze zmianami (zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym”) [zastąpione przez rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51, sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22)]. Artykuł 8 ust. 1, 7 i 9 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 8 ust. 1, 7 i 9 rozporządzenia 1225/2009) stanowi:

„1. Pod warunkiem tymczasowego stwierdzenia dumpingu i szkody, Komisja może przyjąć złożoną przez eksportera ofertę zadowalającego, dobrowolnego zobowiązania do zmiany cen lub zaprzestania wywozu na dany obszar po cenach dumpingowych, jeżeli po przeprowadzeniu konkretnych konsultacji w Komitecie Doradczym Komisja uzna, że szkodliwe efekty dumpingu zostaną usunięte. W takim przypadku oraz tak długo, jak zobowiązania takie są obowiązujące, tymczasowe cła nałożone przez Komisję zgodnie z artykułem 7 ust. 1 albo ostateczne cła nałożone przez Radę zgodnie z artykułem 9 ust. 4 nie mają zastosowania do odnośnego przywozu przedmiotowych towarów wytwarzanych przez przedsiębiorstwa, o których mowa w decyzji Komisji o przyjęciu zobowiązań, wraz z późniejszymi zmianami. Podwyżki cen wynikające

ze zobowiązań nie mogą być wyższe od niezbędnych do wyeliminowania marginesu dumpingu, natomiast powinny być niższe od marginesu dumpingu, jeżeli spowodują usunięcie szkody dla przemysłu wspólnotowego.

[...]

7. Na eksportera, którego zobowiązanie zostało przyjęte, Komisja nakłada obowiązek okresowego przekazywania informacji niezbędnych do spełnienia zobowiązania oraz do weryfikacji odpowiednich danych. Niezastosowanie się do tego wymogu stanowi naruszenie zobowiązania.

[...]

9. W przypadku naruszenia lub wycofania zobowiązania przez dowolną ze stron, lub w przypadku wycofania przyjęcia tego zobowiązania przez Komisję, przyjęcie zobowiązania zostaje, po konsultacjach, wycofane przez Komisję odpowiednio w drodze decyzji albo rozporządzenia, a tymczasowe cło nałożone przez Komisję zgodnie z art. 7 lub ostateczne cło nałożone przez Radę zgodnie z art. 9 ust. 4 stosuje się automatycznie, przy zapewnieniu, aby zainteresowany eksporter, z wyjątkiem eksporterów wycofujących zobowiązanie, miał możliwość wypowiedzenia się.

Każda zainteresowana strona albo państwo członkowskie może przedstawić informację zawierającą dowody prima facie naruszenia zobowiązania. Późniejszej oceny, czy

nastąpiło naruszenie zobowiązania, dokonuje się zazwyczaj w terminie sześciu miesięcy, jednak nie później niż w ciągu dziewięciu miesięcy od nalezycie uzasadnionego wniosku. Komisja może wnioskować o pomoc do organów państw członkowskich właściwych do monitorowania zobowiązań”.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- 2 Skarżąca, Usha Martin Ltd, jest spółką prawa indyjskiego, która produkuje kable i liny stalowe i eksportuje je między innymi do Unii Europejskiej. Skarżąca oraz spółka Wolf utworzyły wspólne przedsiębiorstwo Brunton Wolf Wire & Ropes z siedzibą w Dubaju (Zjednoczone Emiraty Arabskie). Brunton Wolf Wire & Ropes również produkuje kable i liny stalowe, które eksportuje do Unii.
- 3 W dniu 12 sierpnia 1999 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła rozporządzenie (EWG) nr 1796/1999 nakładające ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym poborze nałożonego cła tymczasowego na przywóz stalowych lin i drutu pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Węgier, Indii, Meksyku, Polski, Południowej Afryki i Ukrainy oraz kończące postępowanie antydumpingowe w odniesieniu do przywozu pochodzącego z Republiki Korei (Dz.U. L 217, s. 1).
- 4 Produktem, którego dotyczyło rozporządzenie nr 1796/1999, były stalowe liny i druty, włącznie z linami stalowymi zamkniętymi, z wyjątkiem lin i drutów ze stali nierdzewnej, o maksymalnych wymiarach poprzecznych przekraczających 3 mm. Biorąc pod uwagę, że wszystkie liny i druty posiadają identyczne właściwości fizyczne i techniczne oraz zasadnicze sposoby zastosowania, nawet mimo istnienia różnic między produktami z górnej i dolnej grupy całej gamy, instytucje stwierdziły, że wszystkie

produkty tego rodzaju stanowią jeden produkt w zakresie, w jakim występuje konkurencja pomiędzy kablami i drutami z grup sąsiadujących.

- 5 Indywidualna stawka cła antydumpingowego nałożona na skarżącą na mocy motywu 86 i art. 1 ust. 2 rozporządzenia nr 1796/1999 wynosiła 23,8%. Zgodnie z art. 2 rozporządzenia nr 1796/1999 drut i liny stalowe wywożone przez spółki, których propozycje zobowiązań zostały przyjęte przez Komisję Europejską, w tym przez skarżącą, zostały zwolnione z powyższego cła antydumpingowego.

- 6 W swoim zobowiązaniu zaproponowanym zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego skarżąca zobowiązała się między innymi do przestrzegania cen minimalnych określonych dla wywozu kabli i lin do Unii, w celu wyeliminowania wyrządzających szkodę skutków dumpingu.

- 7 Skarżąca zobowiązała się również, że przy każdej sprzedaży wskazanego produktu wystawiana będzie faktura zgodna z zobowiązaniem (zwana dalej „ważną fakturą”), czyli zawierająca informacje opisane w załączniku VI do zobowiązania (pkt 4.1 zobowiązania). Na mocy pkt 4.2 zobowiązania skarżąca nie mogła wystawiać ważnych faktur na „produkty nieobjęte zobowiązaniem”. Zgodnie z pkt 4.3 zobowiązania skarżąca „jest świadoma, że w przypadku, gdy okaże się, iż wystawiła ważne faktury z naruszeniem postanowień [niniejszego] zobowiązania, Komisja będzie miała prawo do uznania zamieszczonego [przez siebie] na danej fakturze oświadczenia o zgodności za nieważne, a w konsekwencji, do poinformowania o tym właściwych organów celnych państw członkowskich, bez uszczerbku dla możliwości zastosowania przez instytucje wspólnotowe wszelkich środków przewidzianych [w pkt] 8 [tego] zobowiązania”.

- 8 Skarżąca zobowiązała się ponadto do informowania Komisji, w szczegółowych kwartalnych sprawozdaniach, zgodnie z określonymi wymaganiami technicznymi, o każdej sprzedaży kabli i lin stalowych w Unii, włącznie ze sprzedażą kabli i lin stalowych nieobjętych zobowiązaniem, oraz do współpracy z Komisją w drodze przekazywania jej wszelkich informacji, jakie ta ostatnia uzna za niezbędne, w celu zapewnienia przestrzegania zobowiązania (pkt 5 zobowiązania i załączniki II, III, IV i V do niego).

- 9 Ponadto, na mocy pkt 6 zobowiązania, skarżąca przyjęła na siebie obowiązek niepodjęcia działań mających na celu obchodzenie postanowień zobowiązania, na przykład polegających na bezpośrednim lub pośrednim zawieraniu z klientami w Unii porozumień kompensacyjnych.

- 10 Wreszcie pkt 8 zobowiązania, zatytułowany „Naruszenie lub wycofanie zobowiązania”, przewiduje:

„[Skarżąca] jest świadoma, że bez uszczerbku dla [pkt] 8.3:

- nieprzestrzeganie niniejszego zobowiązania lub brak współpracy z Komisją [...] w jego nadzorowaniu będzie traktowane jako naruszenie zobowiązania; obejmuje to nieprzedstawienie sprawozdań wymaganych na podstawie [pkt] 5 w przewidzianych terminach, z wyłączeniem przypadków siły wyższej;

- w przypadku, gdy Komisja będzie miała podstawy do uznania, że zobowiązanie zostało naruszone [...], będzie ona mogła niezwłocznie nałożyć tymczasowe cło antydumpingowe w oparciu o najlepsze dostępne informacje, zgodnie z art. 8 ust. 10 rozporządzenia podstawowego;

- na podstawie art. 8 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, w przypadku naruszenia zobowiązania albo wycofania go przez Komisję [...] lub [skarżącą], może zostać nałożone ostateczne cło antydumpingowe w oparciu o okoliczności faktyczne ustalone w ramach dochodzenia, które doprowadziło do przyjęcia zobowiązania, pod warunkiem że [skarżąca] będzie miała możliwość przedstawienia swych uwag, chyba że zobowiązanie zostanie wycofane przez nią samą”
- 11 Na mocy pkt 1 tiret trzecie zobowiązania, jego postanowienia i warunki znajdują zastosowanie nie tylko do skarżącej, lecz również do każdej powiązanej z nią spółki niezależnie od państwa jej siedziby.
- 12 Decyzją 1999/572/WE z dnia 13 sierpnia 1999 r. przyjmującą zobowiązania zaproponowane w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu lin i kabli z drutu stalowego pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Węgier, Indii, Republiki Korei, Meksyku, Polski, Afryki Południowej i Ukrainy (Dz.U. L 217, s. 63) Komisja przyjęła między innymi zobowiązanie zaproponowane przez skarżącą.
- 13 W ramach dochodzenia mającego na celu sprawdzenie przestrzegania zobowiązania, zgodnego z pkt 5.1 i 5.4 zobowiązania, Komisja dokonała inspekcji w lokalach skarżącej w Indiach i w Zjednoczonych Emiratach Arabskich w styczniu i lutym 2005 r.
- 14 Pismem z dnia 12 maja 2005 r. Komisja powiadomiła skarżącą, że w wyniku dochodzenia uznaje, iż skarżąca trzykrotnie naruszyła zobowiązanie oraz iż w konsekwencji zamierza wycofać akceptację tego zobowiązania.

- 15 Pismami z dnia 20 maja, 29 sierpnia i 6 września 2005 r. skarżąca przedstawiła swe uwagi w przedmiocie stwierdzenia naruszenia zobowiązania i zamierzonego wycofania akceptacji przez Komisję.
- 16 W dniu 8 listopada 2005 r. Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 1858/2005 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz stalowych lin i kabli pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Indii, Republiki Południowej Afryki i Ukrainy w następstwie przeglądu wygaśnięcia środków zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego (Dz.U. L 299, s. 1). Na mocy rozporządzenia nr 1858/2005 Rada postanowiła, że obowiązywanie środków antydumpingowych stosowanych do przywozu spornych produktów pochodzących między innymi z Indii, wprowadzonych rozporządzeniem nr 1796/1999, zostaje przedłużone na pięć kolejnych lat.
- 17 Decyzją 2006/38/WE z dnia 22 grudnia 2005 r. zmieniającą decyzję 1999/572/WE przyjmującą zobowiązania złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu lin i kabli z drutu stalowego, pochodzących między innymi z Indii (Dz.U. 2006, L 22, s. 54, zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) Komisja postanowiła o wycofaniu zobowiązania dotyczącego przywozu lin i kabli stalowych złożonego przez skarżącą, a w konsekwencji – o zmianie decyzji 1999/572 o przyjęciu zobowiązania. Równocześnie Komisja w dniu 23 grudnia 2005 r. przedstawiła projekt rozporządzenia Rady mającego na celu wycofanie akceptacji zobowiązania i wprowadzenie ostatecznych ceł antydumpingowych wobec skarżącej [dokument COM (2005) 541 wersja ostateczna].
- 18 W zaskarżonej decyzji Komisja wskazała trzy naruszenia zobowiązania. Po pierwsze, badanie dokumentów księgowych skarżącej wykazało, że w sprawozdaniach kwartalnych ze sprzedaży przedłożonych Komisji pominięto znaczne ilości produktu objętego postępowaniem, do którego zobowiązanie nie ma zastosowania, wbrew temu, co przewidziano w pkt 5.2 zobowiązania i załączniku VI akapit pierwszy do niego. Po drugie, Komisja stwierdziła, że skarżąca sprzedawała towary, o których mowa, z naruszeniem pkt 4.2 i 4.3 zobowiązania, powiązanych importerom w Zjednoczonym Królestwie i Danii i uwzględniała je w ważnych fakturach. Po trzecie, inspekcje w lo-

kalach Brunon Wolf Wire & Ropes w Dubaju wykazały, że niektóre liny z drutu stalowego zostały wywiezione ze Zjednoczonych Emiratów Arabskich do Unii i zgłoszone jako pochodzące ze Zjednoczonych Emiratów Arabskich, chociaż w rzeczywistości pochodziły z Indii.

- ¹⁹ W tych okolicznościach Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 121/2006 z dnia 23 stycznia 2006 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1858/2005 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz stalowych lin i kabli, pochodzących między innymi z Indii (zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”). Na mocy art. 1 zaskarżonego rozporządzenia skarżąca została wykreślona z listy spółek zwolnionych z ostatecznych ceł antydumpingowych. W konsekwencji, ostateczne cło antydumpingowe o stawce 23,8% zastosowane wobec skarżącej na mocy motywu 86 i art. 1 ust. 2 rozporządzenia nr 1796/1999 oraz przedłużone na mocy art. 1 ust. 2 rozporządzenia 1858/2005 zostało nałożone na przywóz spornych produktów wytwarzanych przez skarżącą i eksportowanych do Unii.

Przebieg postępowania i żądania stron

- ²⁰ Skarżąca wniosła niniejszą skargę pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 kwietnia 2006 r.
- ²¹ Ze względu na to, iż skład izb Sądu został zmieniony, sędzia sprawozdawca został przydzielony do piątej izby, której w konsekwencji przydzielono niniejszą sprawę.

22 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (piąta izba) postanowił otworzyć procedurę ustną. Wystąpienie stron i ich odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd wysłuchano na rozprawie w dniu 25 marca 2010 r.

23 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym wycofania przyjęcia poprzednio obowiązującego zobowiązania odnoszącego się do cen minimalnych;

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w części dotyczącej zaskarżonej decyzji i ją wykonującej;

— obciążenie Rady i Komisji kosztami postępowania.

24 Rada wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

25 Komisja wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;

- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

26 Na poparcie skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty, dotyczące, po pierwsze, naruszenia zasady proporcjonalności, oraz po drugie, naruszenia prawa, braku uzasadnienia i nadużycia władzy w zakresie dotyczącym pochodzenia spornych produktów.

W przedmiocie pierwszego zarzutu dotyczącego naruszenia zasady proporcjonalności

Argumenty stron

27 W ramach pierwszego zarzutu skarżąca twierdzi co do istoty, że na mocy zasady proporcjonalności dwie nieprawidłowości podniesione przez Komisję, czyli po pierwsze, nieprzedstawienie sprawozdania ze sprzedaży produktów nieobjętych zobowiązaniem, i po drugie, stosowanie ważnych faktur, nie stanowią istotnych naruszeń zobo-

wiązania, które pozwalałyby Komisji na nałożenie na skarżącą tak surowej sankcji, jak wycofanie przyjęcia zobowiązania. Komisja mogła być zastosować wobec skarżącej łagodniejsze sankcje, takie jak upomnienie, by nie popełnić ponownie tego samego błędu w przyszłości.

- 28 Zgodnie z art. 5 WE działanie Wspólnoty nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów traktatu. W konsekwencji zasada proporcjonalności przewidziana w traktacie WE wymaga, by środki stosowane przez instytucje były proporcjonalne do realizacji zamierzonych celów. Ponadto w orzecznictwie uznano, że zasada proporcjonalności, jako ogólna zasada prawa wspólnotowego, wymaga, by akty instytucji nie wykraczały poza granice tego, co jest właściwe i konieczne do realizacji uzasadnionych celów, którym służą dane przepisy, przy czym w sytuacji wyboru pomiędzy kilkoma właściwymi środkami należy wybrać środek najmniej dolegliwy, a wynikię stąd niedogodności nie mogą być nadmierne w stosunku do zakładanego celu.
- 29 Zdaniem skarżącej kwestia poszanowania zasady proporcjonalności jest w niniejszej sprawie tym bardziej istotna, że Komisji przy podejmowaniu decyzji o wycofaniu przyjęcia zobowiązania na podstawie art. 8 rozporządzenia podstawowego przysługuje znaczny zakres swobodnego uznania, którego stosowanie wymaga poszanowania zasady proporcjonalności.
- 30 W tym zakresie nie budzi wątpliwości, zdaniem skarżącej, że wycofanie przyjęcia zobowiązania jest poważnym środkiem, który wywiera głębokie skutki dla działalności zainteresowanej spółki. Jest to więc akt w sposób oczywisty nadmiernie surowy w sytuacji, gdy nie zostało stwierdzone żadne poważne naruszenie zobowiązania.

- 31 Tymczasem w niniejszej sprawie, w odniesieniu do pierwszego naruszenia stwierdzonego przez Komisję, nie można kwestionować, że wywóz, którego dotyczył zarzut nieprzedstawienia kwartalnego sprawozdania, nie był objęty zakresem zobowiązania. W konsekwencji brak ten nie wywołał żadnej istotnej szkody dla interesów przemysłu wspólnotowego. Skoro zobowiązanie miało na celu zapewnienie potencjalnej korzyści eksporterowi przy jednoczesnym zapewnieniu minimalnej ochrony przemysłu wspólnotowego, sporne naruszenie nie może być uznane za istotne.
- 32 W tym zakresie skarżąca podnosi między innymi, że naruszenie obowiązku sporządzenia sprawozdania dotyczącego sprzedaży nieobjętej zakresem zobowiązania nie podważa jego głównego celu, czyli przestrzegania minimalnych cen przywózowych. Skarżąca zawsze wywiązywała się z tego głównego obowiązku. Jest to tym bardziej prawdą, że informacje pochodzące z kwartalnych sprawozdań dotyczących wszystkich czynności sprzedaży, niezależnie, czy objętych zakresem zobowiązania, czy nie, wykazują, co dane przedsiębiorstwo deklaruje jako wywóz, a nie czego wywóz rzeczywiście dotyczył. Informacje wynikające ze sprawozdań kwartalnych mają zatem jedynie charakter orientacyjny. Ponadto ludzki błąd polegający na niesporządzaniu sprawozdania przez krótki okres w odniesieniu do sprzedaży nieobjętych zakresem zobowiązania nie podważa „skuteczności zobowiązania”.
- 33 Na rozprawie skarżąca wyjaśniła, że zobowiązanie było stosowane przez okres sześciu lat i że Komisja podczas dochodzenia wzięła pod uwagę okres 24 miesięcy. W odniesieniu do tego okresu Komisja stwierdziła jedynie, że transakcje dotyczące wielkości rzędu 150 ton nie zostały włączone do kwartalnego sprawozdania. Tym samym pierwsze stwierdzone naruszenie dotyczyło jednego kwartału na sześć lat.
- 34 W odniesieniu do drugiego naruszenia stwierdzonego przez Komisję, polegającego na nieprawidłowym uwzględnieniu sprzedaży spornego produktu nieobjętego zakresem zobowiązania w ważnych fakturach, skarżąca uważa to również za naruszenie

małej wagi. W tym zakresie podnosi, że okoliczność, iż mogło dojść do niepewności co do uwzględniania bądź nieuwzględniania produktów nieobjętych zakresem zobowiązania, nie może oznaczać nieprzestrzegania zobowiązania.

- 35 Skarżąca twierdzi między innymi, że cła antydumpingowe na sporny przywóz zostały w całości zapłacone i że nie próbowała uchylić się od ich zapłaty. Na rozprawie skarżąca dodała w tej kwestii, że przekazała Komisji, za pomocą dwóch faksów z dnia 14 i 30 marca 2005 r., dowód zapłaty odpowiednich cel antydumpingowych. Okoliczność, że powyższe cła zostały zapłacone, była bezsporna pomiędzy stronami w toku postępowania administracyjnego i została po raz pierwszy zakwestionowana przez Komisję i Radę w ich duplikach.
- 36 W konsekwencji skarżąca jest zdania, że zobowiązanie zostało dotrzymane w jego podstawowych aspektach, ponieważ przestrzegane były ceny minimalne produktów objętych zakresem zobowiązania i zapłacone zostały cła antydumpingowe na produkty nieobjęte zakresem zastosowania zobowiązania.
- 37 Zdaniem skarżącej stwierdzone przez Komisję naruszenia dotyczące sprawozdań kwartalnych i ważnych faktur, niekwestionowane przez skarżącą, stanowią jedynie mało istotne uchybienia techniczne. Ponadto skarżąca twierdzi, że nie przyznała, iż powyższe naruszenia stanowią istotne naruszenia, oraz dodaje, że stopień wagi naruszenia musi być uwzględniony przy określaniu sankcji.
- 38 W konsekwencji skarżąca twierdzi, że surowy środek w postaci wycofania przyjęcia zobowiązania, ze wszystkimi jego następstwami, z powodu takiego nieznacznego błędu ludzkiego o charakterze administracyjnym, jak w niniejszej sprawie, nie jest proporcjonalny, lecz stanowi oczywiście nadmierną reakcję, która narusza zasadę

proporcjonalności. Mniej surowy środek pozwoliłby na osiągnięcie wszystkich wskazanych celów.

- 39 Ponadto nadmierny charakter sankcji w postaci wycofania przyjęcia zobowiązania zdaniem skarżącej stoi w sprzeczności z art. 15 Porozumienia o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (Dz.U. L 336, s. 103, zwanego dalej „porozumieniem antydumpingowym”, który przewiduje obowiązek krajów rozwiniętych, takich jak członkowie Unii, „brania pod uwagę szczególnej sytuacji członków – krajów rozwijających się, rozpatrując możliwości zastosowania środków antydumpingowych, o których mowa w niniejszym Porozumieniu”. Artykuł 15 porozumienia antydumpingowego oznacza, że należy zwłaszcza przywiązywać wagę do zawierania umów z rozwijającymi się krajami członkowskimi. Jednak wynikający z tego przepisu porozumienia antydumpingowego obowiązek powinien rozciągać się poza samo zawieranie umów, to znaczy również na nadzorowanie takich umów.
- 40 Komisja w motywach 34 i 35 zaskarżonej decyzji błędnie wykluczyła, zdaniem skarżącej, stosowanie art. 15 porozumienia antydumpingowego, uznając, że niniejszy przypadek dotyczył międzynarodowej grupy spółek. Struktura spółki nie zmienia faktu, że Indie są krajem rozwijającym się w rozumieniu powyższego przepisu i między innymi z powodu posiadania przez skarżącą siedziby w Indiach art. 15 porozumienia antydumpingowego powinien mieć zastosowanie.
- 41 Skarżąca twierdzi, że w niniejszej sprawie wycofanie zobowiązania na podstawie błahego błędu administracyjnego jest całkowicie sprzeczne z celami art. 15 porozumienia antydumpingowego. Wystarczy zapoznać się z brzmieniem zobowiązania, by zrozumieć, że trudno jest je przestrzegać w najmniejszych szczegółach. O ile skarżąca jest w stanie zrozumieć, że zasadnicze naruszenie zobowiązania może spowodować wycofanie jego przyjęcia, to nie rozumie jak prosty błąd administracyjny może wywoływać takie same konsekwencje. Biorąc pod uwagę brak istotnego naruszenia zobowiązania oraz fakt, że cały czas wykazywała dobrą wolę w stosunkach z Komisją przez szereg lat i że zawsze była gotowa poddawać się inspekcjom, skarżąca nie znajduje

uzasadnienia dla wycofania przyjęcia zobowiązania. W takiej sytuacji, w której korzystanie przez Komisję z przysługującego jej swobodnego uznania stwarza poważne ryzyko dla eksportera z kraju rozwijającego się, skarżąca uważa, że doprowadzenie do wygaśnięcia zobowiązania z powodu naruszeń mających w jej ocenie niewielką wagę, jest nieproporcjonalne.

⁴² W swej replice skarżąca kwestionuje stanowisko Komisji i Rady, zgodnie z którym, po pierwsze, każde uchybienie treści zobowiązania stanowi wystarczające uzasadnienie wycofania swej zgody, i po drugie, że nie czyni się rozróżnienia w zależności od wagi uchybienia. Orzecznictwo, na którym instytucje opierają powyższą tezę, dotyczyło zupełnie innych okoliczności niż w sprawie niniejszej. Według skarżącej jest dokładnie przeciwnie; pytanie, które powstaje w ramach pierwszego zarzutu, polega na tym, jaki stopień wagi naruszenia uzasadnia wycofanie przyjęcia zobowiązania.

⁴³ Rada i Komisja kwestionują argumenty skarżącej.

Ocena Sądu

⁴⁴ Należy przypomnieć, że zgodnie z zasadą proporcjonalności ustanowioną w art. 5 akapit trzeci WE, legalność regulacji wspólnotowej uzależniona jest od warunku, by wprowadzane przez nią środki były właściwe do realizacji uzasadnionych celów i nie wykaczały poza to, co konieczne do ich osiągnięcia, przy założeniu, że w razie moż-

liwości wyboru pomiędzy kilkoma odpowiednimi środkami należy co do zasady zastosować środek najmniej dolegliwy (wyroki Sądu: z dnia 5 czerwca 1996 r. w sprawie T-162/94 NMB France i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-427, pkt 69; z dnia 29 września 2000 r. w sprawie T-87/98 International Potash Company przeciwko Radzie, Rec. s. II-3179, pkt 39; z dnia 4 lipca 2002 r. w sprawie T-340/99 Arne Mathisen przeciwko Radzie, Rec. s. II-2905, pkt 112).

- 45 Jednakże w odniesieniu do dziedziny takiej jak wspólna polityka handlowa, w której prawodawca wspólnotowy ma szeroki zakres swobodnego uznania, odpowiadający przyznanej mu przez traktat odpowiedzialności politycznej, jedynie oczywiście niewłaściwy charakter wprowadzonego środka w stosunku do celu, jaki ma realizować właściwa instytucja, może wpłynąć na legalność tego środka (zob. ww. w pkt 44 wyrok w sprawie NMB France i in. przeciwko Komisji, pkt 70, 71 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 46 Wspomniany szeroki zakres swobodnego uznania przysługujący prawodawcy wspólnotowemu w rozpatrywanej dziedzinie odpowiada szerokiemu zakresowi swobodnego uznania, jaki utrwalone orzecznictwo przyznaje instytucjom wspólnotowym przy podejmowaniu, na podstawie rozporządzenia podstawowego, konkretnych działań z zakresu ochrony antydumpingowej (ww. w pkt 44 wyrok Sądu w sprawie NMB France i in. przeciwko Komisji, pkt 72; zob. podobnie także wyrok Trybunału z dnia 4 października 1983 r. w sprawie 191/82 Fediol przeciwko Komisji, Rec. s. 2913, pkt 30; wyrok Sądu z dnia 2 maja 1995 r. w sprawach połączonych T-163/94 i T-165/94 NTN Corporation i Koyo Seiko przeciwko Radzie, Rec. s. II-1381, pkt 70, 113).
- 47 Wynika stąd, że kontrola sądowa w dziedzinie ochrony przeciwko działaniom dumpingowym winna ograniczać się do kwestii, czy środki zastosowane przez prawodawcę wspólnotowego są oczywiście niewłaściwe w stosunku do realizowanego celu (ww. w pkt 44 wyroki: w sprawie NMB France i in. przeciwko Komisji, pkt 73; w sprawie Arne Mathisen przeciwko Radzie, pkt 115).

- 48 W niniejszym przypadku bezsporne jest, że skarżąca nie przestrzegła omawianego zobowiązania w dwóch aspektach: po pierwsze, naruszając swój obowiązek przedstawienia kwartalnych sprawozdań z czynności sprzedaży produktu nieobjętej zakresem zobowiązania (pkt 5.2 i załącznik IV akapit pierwszy), a po drugie, naruszając obowiązek niewystawiania ważnych faktur dla produktów nieobjętych zobowiązaniem (pkt 4.1, 4.2).
- 49 W tym zakresie skarżąca zasadniczo twierdzi, w ramach swego pierwszego zarzutu, że obie nieprawidłowości podniesione przez Komisję nie stanowią istotnych naruszeń zobowiązania, które pozwalałyby Komisji na nałożenie na skarżącą tak surowej sankcji, jak wycofanie przyjęcia zobowiązania. Zgodnie z zasadą proporcjonalności Komisja powinna była, zdaniem skarżącej, zastosować mniej poważne sankcje, takie jak pouczenie, by nie dopuszczać się tego samego błędu w przyszłości, co skarżąca mogła obiecać Komisji.
- 50 Nie można przychylić się do tej argumentacji.
- 51 Po pierwsze należy przypomnieć, że z art. 8 ust. 7 i 9 rozporządzenia podstawowego wynika, że każde naruszenie zobowiązania lub obowiązku współpracy w ramach wykonywania tego zobowiązania i nadzoru nad nim jest wystarczające, by Komisja mogła wycofać przyjęcie zobowiązania i nałożyć ostateczne cło antydumpingowe na podstawie okoliczności ustalonych w ramach dochodzenia, które doprowadziło do przyjęcia zobowiązania, pod warunkiem że dochodzenie to zostało zamknięte ostatecznym stwierdzeniem wystąpienia dumpingu i szkody, oraz że eksporter objęty dochodzeniem miał możliwość przedstawienia swych uwag (zob. podobnie ww. w pkt 44 wyrok w sprawie Arne Mathisen przeciwko Radzie, pkt 118). Należy w tym miejscu podnieść, że skarżąca nie kwestionuje, iż warunki te zostały w niniejszej sprawie spełnione.

- 52 Ponadto należy podkreślić, że zgodnie z orzecznictwem naruszenie zobowiązania jest samo w sobie wystarczające dla możliwości wycofania go (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 30 marca 2000 r. w sprawie T-51/96 Miwon przeciwko Radzie, Rec. s. II-1841, pkt 52; ww. w pkt 44 wyrok Sądu w sprawie Arne Mathisen przeciwko Radzie, pkt 57).
- 53 Po drugie trzeba przypomnieć, że o ile zasada proporcjonalności znajduje zastosowanie do kwestii, czy wysokość nałożonych ceł antydumpingowych jest właściwa w stosunku do szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 1 kwietnia 1993 r. w sprawie C-136/91 Findling Wälzlager, Rec. s. I-1793, pkt 13), to nie znajduje ona już zastosowania do kwestii nałożenia tych ceł w ścisłym rozumieniu (ww. w pkt 44 wyrok w sprawie Arne Mathisen przeciwko Radzie, pkt 121).
- 54 Wycofanie przyjęcia zobowiązania pociąga za sobą wprowadzenie ostatecznych ceł antydumpingowych na przywóz dokonywany przez skarżącą. Dlatego w niniejszej sprawie zaskarżone rozporządzenie, po pierwsze, wykonuje zaskarżona decyzję o wycofaniu zobowiązania, zmieniając rozporządzenie nr 1858/2005, a po drugie, usuwa skarżącą z listy spółek zwolnionych z ostatecznych ceł antydumpingowych. W konsekwencji i zgodnie z art. 8 ust. 9 rozporządzenia podstawowego stawka ostatecznego cła antydumpingowego wynosząca 23,8%, ustalona w oparciu o okoliczności stwierdzone w ramach dochodzenia, które doprowadziło do przyjęcia zobowiązania, znajduje zastosowanie do odpowiednich przywozów dokonywanych przez skarżącą, a więc odpowiada nałożeniu tych ceł w ścisłym rozumieniu.
- 55 Wynika stąd, że legalność wycofania przyjęcia zobowiązania nie może, sama w sobie, być kwestionowana z punktu widzenia zasady proporcjonalności (zob. podobnie ww. w pkt 44 wyrok w sprawie Arne Mathisen przeciwko Radzie, pkt 122).

- 56 Wobec całości powyższych rozważań pierwszy zarzut, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności, winien zostać oddalony.

W przedmiocie drugiego zarzutu dotyczącego naruszenia prawa, braku uzasadnienia i nadużycia władzy w odniesieniu do pochodzenia spornych produktów

- 57 Jeśli chodzi o drugi zarzut, to dotyczy on, zdaniem skarżącej, trzeciego naruszenia zobowiązania stwierdzonego przez instytucje, dotyczącego pochodzenia produktów wytwarzanych w Dubaju, a nie naruszeń, o których mowa w ramach pierwszego zarzutu. Tymczasem z analizy pierwszego zarzutu wynika, że Komisja mogła wycofać przyjęcie zobowiązania bez naruszenia zasady proporcjonalności.
- 58 W konsekwencji, skoro drugi zarzut jest nieskuteczny, skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

- 59 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Biorąc pod uwagę, że skarżąca przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania poniesionymi przez Radę i Komisję, zgodnie z wnioskami tych ostatnich.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**

- 2) **Usha Martin Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Vilaras

Prek

Ciucă

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 9 września 2010 r.

Podpisy